

Salaspils Vēstis

№ 17(80) - 1997. g. 28. novembris

SALASPILS PILSĒTAS AR LAUKU TERITORIJU DOMES IZDEVUMS

cena 10 santīmi

23. NOVEMBRI - SALASPILS PILSĒTAS 4. DZIMŠANAS DIENA

NUMURS:
➤ Izveidoti 4 pašvaldības uzņēmumi (2. lpp.)
➤ Ramonas Kiesneres gleznas (3. lpp.)
➤ Nakts ... kioskā (3. lpp.)

Abonējiet "SALASPILS VĒSTIS" 1998. gadam!

Abonēšanas maksa:

12 mēnešiem - Ls 5,- (pensionāriem - Ls 4,-)

6 mēnešiem - Ls 2,60 (pensionāriem - Ls 2,-)

3 mēnešiem - Ls 1,30, 1 mēnesim - Ls 0,40.

Avīzi var abonēt tikai Salaspils Vēstu redakcijā, Līvzemes ielā 8.
Tālr. uzziņām 43159.

aptauja

Uz SV jautājumiem atbild Salaspils jaunieši

1. Vai tevi apmierina dzīve šodienas Salaspilī?
2. Kā tu šeit pavadi brīvo laiku?
3. Kādu tu vēlētos redzēt Salaspilī nākotnē?
Kā jauniešiem šeit pietrūkst?

LIENE MĀLKALNE, 13 gadu, māsas Ziemeļvalstu ģimnāzijā, apmeklē Edmunda Veizāna modes deju studiju

1. Jā, pietiekami.
2. Eju uz pasākumiem, kas notiek sporta zālē. Apmeklēju strītbolu, eju uz koncertiem kultūras namā Rīgava, dažreiz - uz diskotēkām.
3. Varbūt vajadzētu biežāk rīkot diskotēkas. Ļoti interesanta bija Popiela, kas notika pagājušajā gadā. Ar nepacietību gaidu, kad tā notiks vēlreiz. Vajadzētu vairāk rīkot koncertus.

EGILS KAZUBIERNIS, 19 gadu, studē Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātes angļu valodas nodaļā, strādā Zooloģiskajā dārzā, neapmeklē diskotēkas

1. Principā, jā.
2. Salaspilī neko nedaru. Pārsvārā braucu uz Rīgu. Salaspilī notiek diskotēkas, bet tur nevar iet jebkurš. Piemēram, diskotēkas kultūras namā Rīgava apmeklē galvenokārt jaunieši no HESa, tāpēc tās ir kaitīgas veselībai.
3. Nezinu. Salaspils ir forša vieta, bet nav kur pavadīt brīvo laiku. Piemēram, varētu izveidot skeitparku. Nav arī diez cik patīkami vakaros pastaigāties. Policistiem vajadzētu vairāk patrolēt.

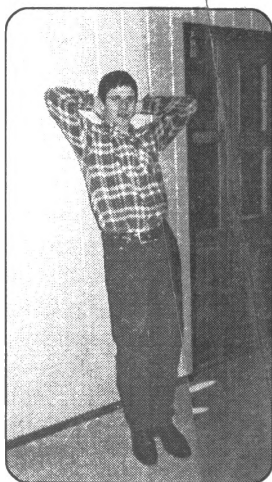

JURIS KRŪMIŅŠ, 19 gadu, studē komerczinības LU Vadības un ekonomikas fakultātē

1. Jā, šausmīgi! Esmu sajūsmā!
2. Es šeit brīvo laiku nepavadu.
3. Pietrūkst nēģeru.

ĒRIKS RUBEZIS, 18 gadu, nemācās un nestrādā

1. Es tā īsti nezinu, bet pārāk apmierināts neesmu.
2. Gandrīz neko. Diskotēkas apmeklēju tikai tad, ja pats piedalos to organizēšanā. Bērībā bija, ko darīt, bet tagad nav. Jauniešiem vecumā no 16 līdz 20 gadiem šeit nav kur pavadīt brīvo laiku. Ir tikai sporta zāle tiem, kam patīk basketbols, volejbols, teniss.
3. Noteikti jāriko vairāk sporta pasākumu. Nebūtu slikti, ja ziemā būtu slidotava. Daudzus interesē kompjuāri un kompjuāterspēles. Viņus interesē arī tas, kas notiek pasaulē, bet kompjuāteri nav pieejami. Jaunieši noteikti gribētu kādu kompjuāterzāli.

Sagatavoja Laura KUČINSKA

Apstiprināts Salaspils ģerbonis

Tiekoties ar Heraldikas komisiju, Valsts prezidents Guntis Ulmanis ar parakstu apstiprinājis atjaunoto Talsu pilsētas ģerboni, pilsētas statusu ieguvušo Ikšķiles, Salaspils, Pāvilostas ģerboņus, kā arī pirmo reizi Latvijas vēsturē divu pagastu - Stopiņu un Lēdurgas ģerboņus. Pārrunāta arī nepieciešamība izveidot darba grupu likumprojekta Par LR heraldiku izstrādāšanai.

/Diena, 24.novembris, 1997/

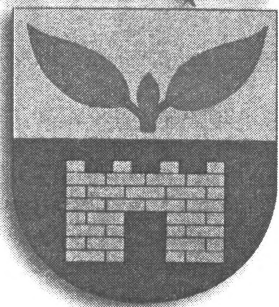
Salaspils pilsētas ģerboņa autors ir mākslinieks Jānis Strupulis. Neilgu laiku pēc pilsētas izveidošanas, domes deputāti sāka risināt jautājumu par pilsētas ģerboņa nepieciešamību. Bet, kad deputāti bija izlēmuši, kādu īsti vēlētos redzēt Salaspils ģerboni, galavārdu teica Valsts heraldikas komisija, iecerēto varinātu stipri izmainot.

Heraldikas komisija ģerboni apstiprināja 1995. gadā, un Salaspilī to sāka lietot kā sporta sacensību simboliku, iespiest uz vizītkartēm. Pilsētas trīs gadu jubilejā ģerbonis tika izmantots kā skatuves noformējums. Ir izgatavotas 300 nozīmītes ar Salaspils ģerboņa attēlu, tās Salaspils dome pasniedz ārzemju delegātiem, kā arī

īpašos gadījumos Salaspils iedzīvotājiem. Ģerboņa lietošanu nosaka tikai pašvaldība, to pēc saviem ieskatiem nevar izmantot ne privātpersonas, ne privātzņēmēji, piemēram, savas firmas simbolikā.

Visam ģerboni attēlotajam ir simboliska nozīme. Josla, kas sadala ģerboni divās daļās, simbolizē upi, attēlotie pils mūri - senatni, jo, kaut arī pilsētai ir tikai četri gadi, ir svarīgi pateikt, ka šī ir vieta ar senu vēsturi un, kaut arī Salaspilī vairs nav saglabājušies tādi mūri, vismaz ģerbonī šī liecība par senatni paliks. Attēlotās lapiņas simbolizē izaugsmi, attīstību. Bet domes deputāti paši uzskata, ka arī Botāniskā dārza plašā teritorija pelnījusi attēlojumu

Salaspils

ģerbonī. Augšējās joslas fons ir zils, tas apzīmē ūdens tuvumu, augšpusē ir zeltains fons, (pēc heraldikas komisijas ieteikuma).

Domes priekšsēdētājs Juris Putniņš izstāstīja savu iecerī: "Man ir ideja par pilsētas goda zīmes izveidošanu, kurā kā simbolisks elements varētu būt pilsētas ģerbonis. Salaspilī ir ļoti daudz ievērojami cilvēki, kuri pelnījuši īpašu apbalvojumu, arī par nopelniem pilsētas labā." □

Astra NAGLE

Pilsēta top

Saruna ar domes priekšsēdētāju Juri Putniņu

nodrošinātība pilsētai un kāda - laukiem?

- Tai laikā pilsētai, piemēram, bija konkrēts skaits starppilsētu telefona līniju, bija sabiedriskais transports un infrastruktūra, kura apkalpo pilsētas komunikācijas. Pilsētai ir citas prasības un arī citas iespējas, ko paredz arī dažādie standarti - veselības, tehniskie, sakaru. Ciematiem bija citi standarti. Un, ja mēs vianjām uz sakaru nodaļu un teicām, ka vakaros nevar piezvanīt pat uz Rīgu, mums atbildēja: - Ko jūs gribat, jūs taču dzīvojat lauku ciematā! Un lauku ciematam pienākas tikai divas trīs līnijas. Vairāk nav paredzēts! Tādi bija tie laiki. Un jau toreiz bija skaids, ka pie tik liela iedzīvotāju blīvuma mums ir jāveido pilsēta. Ministru kabinets lēmu par Salaspils pagasta pārveidošanu par Salaspils pilsētu ar lauku teritoriju pieņēma 1993. gada 23. novembrī. Šo datumu uzskatām par Salaspils pilsētas dzimšanas dienu.

- Salīdzinot, kāda Salaspils bija toreiz un kāda - tagad, kas pa šiem 4 gadiem mainījies?

- Mēs ļoti ātri aizmirstam to, cik daudz kā trūka. Pilsētai, piemēram, nebija savu satiksmes autobusu, nebija pat neviena kārtīga veikala - kādu laiku bija problēma piegādāt pat maizi! Toreiz visa tirdzniecība bija sabrukusi. Teodors Geks bija pirmais, kurš sāka pilsētu nodrošināt ar pirmās nepieciešamības pārtikas produktiem.

Tagad daudzi neatceras, ka Lauku ielā, kur tagad atrodas tirgus, benzintanka laukumā un

autostāvvietā, bija karkliem aizaudzis purvs, maza taciņa un pļava, kur vasarā vienmēr ganījās divas govīs. Tā nebija vienīgā vieta, kura bija karkliem aizaugusi un Spolišu Pēteris ar bezdarbniekiem un domes labiekārtošanas nodaļu pilsētas centrā vairākas ziemas cirta un dedzināja krūmus. Varbūt, ka daudziem jau ir aizmirsušās no kastēm celtās tirgus būdas starp Enerģētiku un Skolas ielu - man viss tas ir fotogrāfijās saglabāts. Daudzi aizmirsuši šos kooperatīvos šašliku tirgotājus šosejas malā un pilsētā.

Toreiz, piemēram, nebija arī Mākslu skolas, katlu mājas. Manuprāt, ir notikušas grandiozas pārmaiņas.

- Taču ir ļoti daudz problēmu, kuras vēl jārisina. Kas, jūsuprāt, ir vitāli nepieciešams Salaspilij?

- Visi sajūtām, ka visnepiemērotākajā brīdī - 18. novembrī notika kanalizācijas kolektora avārija. Arī šis kolektors nav izbūvēts tā, kā nepieciešams pilsētai - ar otru sistēmu. Tāpēc agrāk vai vēlāk būs spiesti veidot paralēlo kolektoru. Pilsētā ir nepietiekams arī ielu tīkls un zemas kva-

(turpinājums 2. lpp.)

aptauja

- Kādu jūs redzat Salaspili šodien?
- Kādu jūs vēlētos redzēt Salaspili nākotnē?

Inta Jansone, Mākslas salona vadītāja:

- No mākslas un kultūras viedokļa šeit gandrīz nekas nenotiek. Mēs nepārtraukti sūdzamies, ka Salaspils ir *guļamvagoni*, bet neko nedarām, lai tā nebūtu. Cilvēkus jāpiesaista šai vietai, jāļauj viņiem kaut ko ieguldīt, paveikt pilsētas attīstības labā, tikai tad viņi jutīsies šeit piederīgi.

- Vēlētos, lai šis četrgadīgais *bērns* iemācītos ne tikai staigāt, runāt, kost un smieties, bet, lai viņš augtu, pieņemtos prātā un iemantotu gudru sir-di.

Felicija Rimša, pensionāre:

- Salaspilī dzīvoju kopš 1957. gada, tad šeit viss bija daudz citādāk, bija tikai dažas mājas. Domaļu, ka Salaspils ir ļoti augusi un attīstījusies. Man patīk šī pilsēta, tikai pārāk daudz neaudzinātu pusaudžu, kas spļauj uz ielām un visiem jau papirosi zobos. Diemžēl mūsu pilsētā ļoti maz ir latviešu, tāpēc grūti to nosaukt par latvisku pilsētu, un tas mani apbēdina. Priecē tas, ka ir ļoti skaista pilsētas dome un tās darbinieki ļoti laipni.

- Es gribētu redzēt Salaspili vēl labāku un skaistāku, sakoptāku un dzirdēt šeit vairāk latviešu valodu. Bet viņi negribas jau svētkos runāt par sliktajām lietām, sūdzēties un gausties. □

Astra NAGLE

intervija

Pilsēta top

Saruna ar domes priekšsēdētāju Juri Putniņu

(turpinājums no 1. lpp.)

litātes ielu tīkla segums. Tas prasa ļoti lielus ieguldījumus un nav izdarāms vienā gadā. Mēs vēl nesam panākuši, lai valsts nozīmes ceļu - Rīgas ielu - savestu kārtībā. Gadu no gada tas tiek tikai pielāpīts. Pēdējās ziņas ir tādas, ka valsts par katru cenu grib uztipt to pašvaldībai, bet tam, lai ielu tīklu sagatavotu ar apmalēm, gājēju celiņiem, noasfaltētu, nepieciešami miljoniem latu! Salīdzinot ar mūsu budžetu, tie ir ārkārtīgi lieli izdevumi.

- Ko jaunu salaspilieši varētu sagaidīt tuvākajā laikā?

- Nesolu, bet iespējams, ka līdz

Ziemassvētkiem tiks pabeigts Mākslas salons. Tam nepieciešami ne tik lieli ieguldījumi - 4,5 tūkstoši latu. Ap šo pašu laiku jaunie universālveikala saimnieki sola atvērt arī lielu pašapkalpošanās veikalu. Drīz Mākslu skolā tiks pabeigta arī kamerzāle.

- Jūsu novēlējums pilsētas svētkos!

- Vienmēr esmu jutis salaspiliešu atbalstu - lai tā būtu arī turpmāk! Paldies arī tiem cilvēkiem, kuri mums norāda uz kļūdām un nepilnībām darbā! □

Inga REČA

problēma

Nav naudas, par ko nopirkt ... valsts karogu

18. novembrī pašvaldības policija sastādīja 6 protokolus par to, ka Latvijas valsts svētkos netika pacelts valsts karogs. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 201. panta 43. punktā par šo pārkāpumu paredzēta pat līdz 50 latu liela soda nauda. Minētie kodeksa neievērotāji dzīvo Rīgas ielā 23, 27, 33 un Lauku ielā 5, 26, 34, un visi ir vai nu pensionāri vai bezdarbnieki. To, kāpēc nepilda pilsoņa pienākumu, viņi skaidro pavisam vienkārši un prozaiski - nav brīvu līdzekļu, lai iegādātos karogu. Pašvaldības policijas priekšnieks un Salaspils domes administratīvās komisijas vadītājs Dzintars Strožs pastāstīja, ka visi sastādītie protokoli aizsūtīti uz Rīgas rajona tiesu. Arī turpmāk visos valsts svētkos municipālā policija kontrolēs, kā tiek lietoti valsts simboli gan privātpersonu, gan juridisko personu īpašumos.

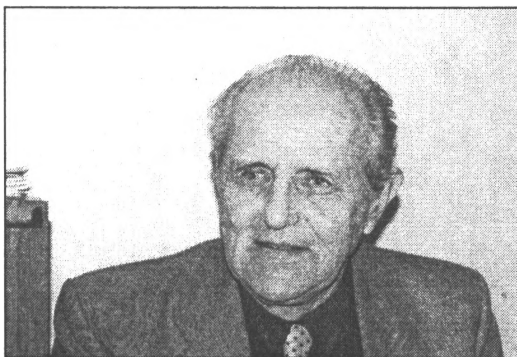
Pēc domes deputāta Jura Pones novērojumiem, 18. novembra rītā valsts karogs nav rotājis arī Rīgas Komercbankas Salaspils filiālī, Krājbankas filiālī, b/d *Saulīte* un sakaru nodaļas *Salaspils* ēku Skolas ielā 5.

SV uzzināja, ka valsts karogs maksā no Ls 6 līdz Ls 12. □

Inga REČA

- Avārija kanalizācijas kolektorā, kuras dēļ 18. novembrī Salaspilī atslēdza ūdeni, jau daļēji novērsta. Joki bija mazi - kolektorā tika atrastas gan vecas automašīnu riepas, gan - alus kastes.

Kāda ir dzīve Salaspilī? Kādas ir tās priekšrocības un trūkumi?

Osvalds Gasjūns (attēlā), ķirurgs un deputāts:

- Grūta, bet cerīga. Grūti ir visā valstī, bet ir cerība, ka domei varbūt izdosies radīt darba vietas. Kā priekšrocību varētu minēt augsto labiekārtošanas līmeni un atrisinātos transporta jautājumus. Trūkumi - visās sfērās jūtamas nepilnības. Nav iespējams atrisināt mazturīgo iedzīvotāju problēmas atbilstoši viņu vēlmēm.

Jānis Beinerts, firmas *Farmovet* direktors:

- Interesanta. Viss rit mierīgi, bet ar labiem panākumiem biznesā. Par sadzīvi grūti spriest, varbūt pēc kāda laika arī par to varēsīm runāt, taču par biznesu - tikai labas atsauksmes. Darījumu kārtošana notiek draudzīgāk nekā Rīgā.

Juris Siksnis, *Klusiņu* māju saimnieks, zemnieks:

- Uz šo jautājumu tā nemaz nevaru atbildēt. Laikam Salaspils dzīve daudz neatšķiras no visas Latvijas dzīves. Es mazāk pārzinu dzīvi tieši pilsētā, bet laukos - kā kurš strādā, tā arī ir. Manā darbā palīdz Rīgas tuvums. Ja salīdzina ar pagātni, tad dzīve attīstās uz labo pusi.

Linda Krūmiņa, Salaspils poliklinikas medmāsa:

- Ja runājam par kultūru - diezgan vienmuļa. Nav nekā tāda, kas varētu pievilkt. Pilsētas dzīves priekšrocības ir transports un veikali. □

Jānis VANAGS

domes ziņas

Izveidos pašvaldības uzņēmumus

Ar Salaspils domes sēdes lēmumu likvidētas četras domes nodaļas un uz esošo nodaļu bāzes izveidoti pašvaldības uzņēmumi. Ūdensvadu un kanalizācijas nodaļa šobrīd ir pašvaldības uzņēmums *Valgums*, domes kafējnīca - p/u *Ako*, autotransporta nodaļa - p/u *Auto* un Salaspils dzīvokļu pārvalde - p/u *Dzīvoklis*. Par to, kādas izmaiņas šo uzņēmumu darbībā ieviesīs statusa maiņa, domes priekšsēdētājs Juris Putniņš pastāstīja: "Šādu lēmumu pieņemām, lai uzlabotu apkalpošanas kultūru, lai uzņēmumi kļūtu patstāvīgi un strādātu operatīvāk, lai paši rūpētos par sava ekonomiskā stāvokļa stabilitāti."

J. Putniņš pastāstīja, ka līdz šim nodaļas saņēma finansējumu no domes, arī tagad domes dotācijas netiks pārtrauktas, jo uzņēmumu

galvenais uzdevums būs sniegt pakalpojumus pašvaldības iestādēm, un to finansēs dome. Lai uzņēmumus izveidotu, to rīcībā nodoti jau esošie pamatlīdzekļi, taču šos uzņēmumus nevarēs pārpirkat vai privatizēt, tie paliek domes īpašumā.

Tā kā nodaļas vadītāja vietā būs direktors, kurš atbild par visu uzņēmuma saimniecisko darbību, pēc J. Putniņa vārdiem, palielinātā atbildības sajūta veicinās uzņēmumu vadītāju enerģiskāku darbību, dos ierosmi darboties vēl radošāk, iespējams, ka parādīsies ļoti daudz dažādu jaunu pakalpojumu veidu. **Direktoram vairs nevajadzēs katru lēmumu vai visniecīgāko pirkumu apstiprināt domē, viņš pats ir tiesīgs pieņemt lēmumu visās jomās. Protams, dome saglabās kontroles funkciju,**

revīzijas komisija kontrolēs uzņēmumu saimniecisko darbību, to rentabilitāti.

Vēl tikai jānokārto dokumenti, nodošanas pieņemšanas akti. Uzņēmumu statūti jau apstiprināti. Pārmaiņas radīs tas, ka katram uzņēmumam būs savs konts bankā un sava grāmatvedība. J. Putniņš uzskata, ka jau jaunajā gadā šie uzņēmumi funkcionēs stabili.

Arī dome tiks atbrīvota no nevajadzīgu saimniecisku problēmu risināšanas. "Deputāti ir politiķi, un ir jāsaņem mēģinājumi pieņemt politiskus lēmumus. Pienācis laiks, kad mums vairs nevajadzētu būt sanieķiem un atslēdzniekiem. Vairāk jārisina globāli jautājumi, kas ir būtiski salaspiliešiem," teica Juris Putniņš. □

Astra NAGLE

domes ziņas

Juris Pone pārņem mandātu

Kopš 19. novembra domes sēdes LSDSP partijas deputāta Aivara Bernāna vietu pilsētas domē pārņēmis Sociāldemokrātu apvienības LSDP ("Bojāra partijas") biedrs Juris Pone. Kā SV jau ziņo-

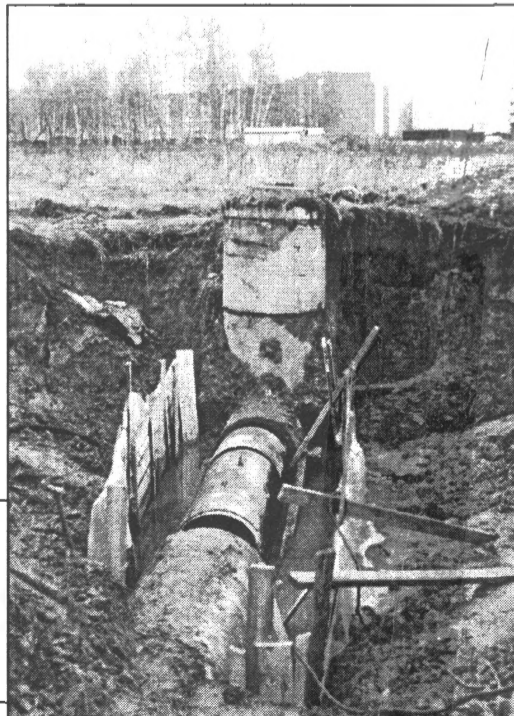
ja, oktobrī domnieki anulēja Bernāna deputāta mandātu, jo viņš bez iemesla nebija apmeklējis četras domes sēdes pēc kārtas. Likums par deputāta statusu paredz, ka dome var anulēt deputāta pilnvaras, ja deputāts bez attaisnojuma nav apmeklējis vairāk nekā trīs domes sēdes pēc kārtas. Kā ziņāms, Bernāns savus kavējumus pamatoja ar noslogotību darba

vietā Ekonomikas ministrijā. Juris Pone dzimis 1936. gadā, Rīgā. Pēc RPI (tagadējā Tehniskā Universitāte) pabeigšanas 1959. gadā deputāts 38 gadus nostrādājis valsts uzņēmumā *VEF* par konstruktoru un biroja vadītāju. Deputāts ir divu mācību grāmatu, vairāku izgdudrojumu un publikāciju autors. Precējies, ir 3 bērni. □

Jānis VANAGS

avārija

FOTO: INGA REČA

Būs ģimenes sporta svētki

Lai noskaidrotu Rīgas rajona sportiskāko ģimeni un popularizētu sportisku dzīves veidu, Babītē, 7. decembrī, plkst. 13:00, notiks Rīgas rajona Ģimenes sporta svētki.

Ģimenē, kurā ne mazāk kā trīs cilvēku, noteikti jābūt vienam no vecākiem un vienam bērnam.

Sacensību programma:

Soda metienu konkurss, katrs no ģimenes met 10 metienus grozā (ieskaita ģimenes vidējo rezultātu);

šaurtriņu mešana;

stafetes;

sinchronā peldēšana (piedalās pagastu, pilsētu komandas).

Aicinām mūsu pilsētas ģimenes piedalīties sacensībās!

Informācija Sporta kompleksā, tālr. 43115.

NAKTS KIOSKĀ

(Patiess notikums kādā 1994. gada naktī tepat Salaspilī. Rīgas ielā aiz dzelzceļa pārbrauktuves toreiz atradās vairāki diezgan šaubīgi diennakts kioski)

...Es devos mājās, kad jau svīda gaisma. Pulkstenis varēja būt seši. Aizbrauca kāds vīrs ar velosipēdu, kaut kur devās kāda sieviete ar somu, uz vilcienu skrēja kāds jauneklis, pa ceļam pieķemmējot matus. Es likos gulēt, bet miegs kaut kā kavējās...

Andris diennakts kioskā strādā četrus mēnešus. Atnāk. Aiziet. - Šonakt, - viņš saka, - paldies Dievam, ir mana pēdējā maiņa - ļauj man saskaitīt stundas!

Andrim ir septiņpadsmit gadu, un tā nu ir sanācis, ka pagaidām viņš ir tieši šeit. Saimnieks (kurš, kā vēlāk izrādījās, nemaz nav īstais saimnieks) ir apmierināts, jo Andris ir vienīgais, kurš šeit nedzer un nesmēķē un savā dežūras laikā visu sakārto un izslauka kiosku. Un netaisa savas rebes. Visi, kuri šeit dzīvo (tieši tā - dzīvo), padzīvo, piedzīvo, bieži redz Andri ar grāmatu rokās un sauc par studentu. Vairāk tādēļ vietājie varoņi, kurus tagad mēdz dēvēt par mafiozi, viņu neaiztiek. Andris nejaucas viņu darīšanās un neļauj jaukties savās. Cik nu tas vispār ir iespējams šādā nevienlīdzīgā situācijā. Bet varbūt Andri viņi vienkārši uzskata par muļķi. A ko tu muļķim padarīsi?

Es ierados, vēl nebija pusnakts, bet karstākais laiks jau bija sācies. Karstākais laiks sākas desmitos vakrā - un tad līdz trijiem naktī. Tad atkal no sešiem, septiņiem, kad rausta poha un un veči nāk salāpīties.

Kalns ar mazo brāli Sašku un kādu policistu no tepat blakus esošā iecirkņa pirmoreiz iegāzās ap pusvieniem. Viņi sīta pa durvīm, Andris saka: - Jāatver, citādi izlauzīs durvis. Paej nost un apspēdies tur, tajā kaktā!

Man ir aukstas kājas, es katram gadījumam aizvāžu nazi, ar kuru tikko smērēju siermaizītes. Andris zina, ko runā, arī pirmoreiz Kalnam atvēra viņš. Andra kolēģis Miša neatvēra - Kalnam pie Mišas tagad atvērts beztermiņa kredīts...

Kurš no viņiem bija visvairāk ķītē, nebija iespējams noteikt. Saškam ir divpadsmit gadu, vienā rokā sulas paka, otrā - konjaka pudele... Saškam vajag košļeni Dirol. Divas paciņas. Saška knapi turas kājās un ir nepacietīgs - gani zdaču! Saška ir devīgs, viņš dalās - še, ņem vienu spilventiņu! Kalns meklē Mišu un vēl kaut kādu kompāniju. Kalnam ir gaiši mati, augums - vismaz metrs deviņdesmit, divdesmit divi gadi un trīsdesmit sešas šuves galvā... Andris saka: - Stallone salīdzinājumā ar Kalnu tāds knariņš vien ir. Es nesaprotu, ko viņi runā. Es nezinu, vai viņi ir krievi. Viņu valodā māte ir pats maigākais vārds. Un tas bija vienīgais vārds, kuram es zināju atšifrējumu. Bet manis te nav. Arī viņi izliekas mani neredzam. Ar mani neviens nerunā, un es nodomāju, ka tas nemaz nav tik slikti.

Pēc garām debatēm Andrim izdodas viņus izdabūt laukā.

- Neuztraucies, tas ir tikai sānkums, - viņš saka, - Tu nēbaidies, - Andris izvelk divus nomaskētus dzelzs stekus, - man ir vēl kaut kas. - Viņš izvelk no savas mugursomas nunčaku. - Slikti būs tikai tad, ja kāds atbrauks ar ložmetēju. Bet ārā, cik es zinu, karš vēl nav sācies...

Es pēto interjeru. Puse no krietni izbalējuša sarkana karoga, cigarešu paciņu mozaikas, kāda koka gravūra, salauzts maģis, Coja un citu elku bildes. Kaut ko līdzīgu es skatīju fotogrāfijā, kurā redzama cietuma kamera. Publikai,

kas šeit apgrozās, tā arī nav sveša vieta. - Bet vispār te nemaz nav tik slikti, - saka Andris. - Vasarā vietējie sīpi nāca zemeņu spaiņus mainīt pret polšu. Man mājās ir radio, maģis un pleijers - neviens no tiem man nemaksāja dārgāk par šņabja pudeli. Vienreiz kāds zemessargs par cigarešu paciņu atdeva silto formas jaku, salāti (karavīri) - 100 patronas par santīmu gabalā... Bieži nes zeltu - gredzenus, ķēdītes, pulksteņus. Bet es zeltu neņemu - vienreiz paņēmu vistīrākā zeltu gredzenu ar visaugstākajām provēm, nepaguvu pat aizbraukt līdz mājām, kad viss zelts jau bija nobiris... Neņemt nevar, man ir žēl to cilvēku - nesalāpīties, un gals būs klāt!

Kamēr mēs runājamies, ik pa brīdim piebrauc kāda bieza vai plānāka mašīna. Pērk pirmās nepieciešamības preces - cigaretes, aliņu, šņabi. Nuja, citu jau te nemaz nav. Es saprotu, ka aiz šī kioska sienām rit sava dzīve, kura nav mana dzīve. Es saprotu, ka mūs šķir siena. Šonakt tā ir koka deļu siena, rīt... Rīt es aiziešu mājās, izgulēšos, tad - uz darbu. Rīt es būšu citā, savā, realitātē. Kiosks - tā šonakt ir divu realitāšu tikšanās vieta. Tā es prātoju savā galviņā. Un vēl - labi, ka par šo tikšanos zinu tikai es viena. Ne mani te kāds gaida, ne es te gribētu būt. Bet šonakt es esmu šeit un rīt gribu būt mājās. Pagaidām tā ir vienīgā realitāte.

Ilgu filozofēt neiznāk, atkal kāds daudzās. - Andrit, ielaid! Lūdzu, ātrāk! Ātrāk!

Tā ir meitene, vārdā Karīna. Asaras šķīst uz visām pusēm. - Atvainojiet, lūdzu, atvainojiet! Karīna nometas uz lāviņas un elso tā, it kā pasaule jau būtu gājusi bojā.

- Karīnīt, neraudi, es tikko piešņaucu kabatlakatiņu. Nu labi, raudi, raudi; izraudies, būs vieg-

lāk! - Es aizgāju no mājām. Viss cauri, es tur vairs neatgriezīšos. Es neieredzu savu māti! - Kas noticis? - Viņa man neļauj precēties ar Vitju! Viņa izdzina Vitju! Un viņš ir pazudis! (Vitja arī ir vietējais varonis - 9 reizes tiesāt par izvarošanas mēģinājumu.) - Bet tu taču Vitju mīli? - Jā! - Un viņš tevi arī? - Jā! - Nu tad taču viss ir kārtībā! Paklau, kas tev kleitu pārplēsa? - Kurā vietā? - Viss labais sāns pušu! - Mēs dzērām. Māte tur bija, tēvs arī. Un tad viņa sāka kauties un izdzina Vitju... Jūs mani atvainojiet. Es tagad iešu. Man viņš ir jāatrod!

Siena ir plāna, es dzirdu, ka Kalns, Saška un policists ir atgriezušies. - Tikai nelaid, nelaid viņus iekšā! Ja nu tur ir mana māte!

Bet mātes tur nav, Saškam atkal vajag košļeni Dirol. Un nezin kādā sakarā viņš izgrūž, ka tikko saticis to kretīnu Vitju. - Ko tu teici?! Ko tu teici?! Atkārto vēlreiz! Andri, izlaid mani laukā, nu ātrāk taču! Karīna ir izlauziesies, no asarām ne vēsts, bet sīkajam Saškam klājas plāni, jo Karīna ar kulakiem metas virsū viņa fizionomijai. Policists mēģina viņus izšķirt. Karīna raudādama aizskrien. Policists viņai pakaļ: - Karīna, pagaidi! Karīnai! Karīnai vai nu jau ir, vai vēl būs sešpadsmit. Tagad Kalns grib ar mums iedzert. Tagad viņš ir mani pamanījis: - A eta kto? - Tā ir mana sieva, un viņa nedzer, - saka Andris. Citam pakaidrojumam te nav nekāda svara. Lai gan arī šis ir tāds paplāns...

- Nu, vai tad tas ir vīrs? Andri, ej pameklē sev citu rozetku!*

Šis ir visnepiemērotākais brīdis, lai atcerētos Andra vārdus, kas sist Kalnam ir bezjēdzīgi. Cilvēks, kuram galvā vien ir 36 šuves, uz sitieniem nereaģē.

Par laimi, viņš ir pārāk piedzēries, un es zinu arī to, ka Andris ir nodarbojies ar Austrumu cīņām. - Es jau saprotu: darbs, mājas, ģimene; darbs, mājas, ģimene... Drausmīgā garlaicība! - Un vai tad jums tā nav? (Es apzinos, ka diezin vai kāds kaut ko tik stulbu viņam vēl ir jautājis.) - Vienreiz es domāju... es gribēju, bet tad... nu i na...! - Šie pēdējie vārdi viņu ir

piebeiguši. - Es te mazliet pagulēšu! - Kaut ko iebilst būtu muļķīgi. Situāciju "glābj" mazais brālis Saška, kurš zvēr Kalnu savākt, bet ar vienu noteikumu - ja mēs būsim klusi, kamēr viņš lielo brāli... apzags. - Tu gribi, lai viņš tev rīt galvu norauj? - Neuztraucies, viņš neko neatcerēsies. Un seko desmit minūšu gara paraugēdīde, kā no guļoša piedzēruša mafiozi bikšu kabatas tiek izvilks naudas žūksnis. Taču Dievs nav mazais bērns. Lai arī principā zaglis apzog zagli, zaglis tiek sodīts: Saška nespēj noturēt krēslu, un tā dzelzs kāja nokrīt uz pušēja kājas. Un notiek brīnums - mazais dzērājs vienā mirklī ir skaidrā! Skatītāju zālē (Andris un es) - smieklī (bez skaņas, protams). Saška ir bezgala apmierināts. Viņa guvums ir iespaidīgs - 200 latu. Vienu piecītiņu viņš sniedz Andrim - tā teikt, par palīdzēšanu. - Ej taču, tu, bojā!

Taču solījumu Saška tur. Nogāž brāli no krēsla, kurš krizdams atstātas ar galvu pret dzelzs starpsienu. No šitāda sitiena es sen būtu miris, - saka Andris. Kalns tikai nomurmina.

Saška jūtas zirgā, viņš nevar un nevar aiziet. - Es šito nolikšu pie vietas un tad iešu pie savām tjolķām.**

Un tad seko aizkustinošākie vārdi, kurus es vispār pēdējā laikā esmu dzirdējusi. Protams, tie tādi ir tikai tāpēc, ka absolūti nelīmējas kopā ar visu pēdējās divās stundās piedzīvoto. - Astoņos man skolā sākas stundas, tāpat septiņos es atskriešu pēc aliņa. Tu taču man pataupīsi aliņu līdz rītam, ko? - jautā Saška. - Svēta lieta! - atbild Andris.

Pulkstenis ir pusčetri. - Klientu vairāk nebūs. Visi kaut kur jau ir nolūzuši. Var mazliet nosnausties. Vairāk vienīgi kāds vissaldākā sapņa vidū pieklauvēs un pajautās: - Puis, cik ir pulkstenis? □

*Rozetka - ielasmaita

** Tjolķas - domātas draudzenes

Aleksandra ANSONE

izstādes

Apskatāma Ramonas Ķiesneres gleznu izstāde

Es tev nesolu zvaigznes, es tev nesolu sauli, ne arī pasauli. Es varu tev piesolīt agrus, rasainus rītus, ātrus, vēja saburzītus mākoņus tev virs galvas un pelēcīgu kā alva, sūru, vētru izmocītu jūru... Un tā tad - ja tev nav prāta, un tevi nebaida liktenis tāds, tad zini: es gaidu - nāc! (U. Krasts)

FOTO: ASTRA NAGLE

Šie vārdi pavadījuši Ramonas Ķiesneres personalizēti ikvienā vietā, un arī domes vestibilā 24. novembrī izstādes atklāšanas noslēgumā izskanēja šis U. Krasta rindas. Izstādē nozīmīgākā ir jūras tēma. Ierosme tai gūta Pāvilstā pavaditajos gados.

Izstādi organizēja mākslas salona vadītāja Inta Jansone. Viņa gan nožēlo, ka gleznas nevarēja izstādīt mākslas salonā, jo plašākās telpās ar labu apgaismojumu tās izskatītos vēl labāk. "Mēs neuzdrošināties aicināt uz izstādēm māksliniekus, kurus nepazīstam personīgi, jo nav pienācīgu telpu gleznu izstādīšanai," sacīja I. Jansone.

Māksliniece R. Ķiesnere vēl nav pazīstama Salaspilī iedzīvotājiem. Vienīgā vieta, kur līdz šim varēja apskatīt viņas gleznas, bija vīra (zobārsta Anša Ķiesnera) darba kabinets. Tagad Ķiesneru ģimenei pieder mantota māja Salaspilī, kurai ļoti nepieciešams remonts un, kā teica R. Ķiesnere, gleznotājas otu viņa nomainījusi pret krāsotāja pindzeli.

Izstāde apskatāma domes 2. stāva vestibilā līdz 13. decembrim. □

Astra NAGLE

Botāniskajā dārzā - krizantēmas

Krizantēmu selekcionāre Lauma Ozoliņa pastāstīja, ka šādas izstādes Salaspilī notiek jau trešo gadu. Pirms tam Nacionālais Botāniskais dārzs tās rīkoja Rīgā. Izstāde ir ne tikai iespēja papriecāties par to, kas izaudzis siltumnīcu puķu laboratorijā (tās kolekcijā ir apmēram 300 šķirņu un 70 dažādību, laboratoriju vada lauksaimniecības zinātnieks doktore Maija Krisberga), bet arī pasūtīt stādāmā materiālu. Pagājušogad izstādes dienās pasūtīti 12-15 tūkstoši stādu.

Lauma Ozoliņa uzskata, ka krizantēmas audzēt nav sarežģīti, ti-

kai jāievēro noteiktas temperatūras un gaismas prasības. Šobrīd visvairāk kreņķu krizantēmu audzētājiem Botāniskajā dārzā sagādā kurināšanas problēmas, kā arī tas, ka siltumnīcu puķu nodaļas septiņi cilvēki - zinātnieki un strādnieki - nespēj paveikt visu nepieciešamo un iecerēto. Ar darbu roku nepietiekmiību L. Ozoliņa izskaidroja arī labas reklāmas trūkumu un to, ka izstāde ilga tikai divas dienas. Atliek vien cerēt, ka nākamgad šādu problēmu nebūs, jo krizantēmu krāšņumu ir grēks neredzēt.

Inga REČA

